

FÁZVA ÉS GYÖNYÖRKÖDVE

Németh István

Csak az olvasólámpa égett a fejüknél, rá volt dobva egy bíbor se-lyemkendő.

Az asszony mesélt.

Meztelen karja olykor felröppent, mint egy izgatott madár. Arany-vörös tűhegyek villantak rajta; minden pihezálón fénykristály re-megett.

Az asszony mesélt. Gyönyörködött abban, amit mondott. De lehet, hogy csak boldog volt, mint amikor titkokat oszthat meg az ember valakivel.

— Oltasuk el a lámpát — mondta a férfi.

— Ne. Látni akarom az arcodat.

A férfi lazított a takarón, fölhúzta térdét; mintha még a könnyű, vékony lepedő is nyomta volna.

Az asszony félkényökére támaszkodva mesélt; meztelen vállán tán-colt a bíbor fény.

.*.

Hízottszeműre vártunk egyszer. Kiköpött Djordje Marjanović volt, különösen a szeme. Mások Indonéznak hívták. Senki se tudta a rendes nevét. Mindennap másik nője volt. Jóképű volt, de mint a pizskafa.

Megkért bennünket, várjuk meg, mert nem engedi be a portásnő.

Elmúlt már éjfél.

Velünk volt az Ápolónő is. Valahol negyven és ötven között járt, teljesen elvesztette az eszét. Volt itt egy kopasz utazója, azt mondta, férfi őt ilyen forrón még nem ölelte. Több mint félmilliója volt a be-tétkönyvében, elhatározta, havonként leutazik a kopaszhoz, míg a fél-millió tart.

„Ezen jött — mondta sivalkodva —, jobbra el se költhetném!”

Csak akkor bőgte el magát, amikor a fiáról mesélt. Fájt neki, hogy a fia lekurvázza. De a másik pillanatban már átharapta volna a világ torkát, olyan vad kedve volt.

— Csak egy föltétellel várok tovább — fuvolázott a szálloda bezárt ajtaja előtt twistelve. — Ha rászeditek a Hízottszeműt, hogy az éjszaka hátralevő részét az én ágyamban töltsé.

— Jó — mondta a Tanárnő, aki majd megvadult a Hízottszeműért. Délutánonként szűzanyameztelen járkált a szobában, mert az, ami egyedül szép volt rajta, a feneke volt, s mikor meghallotta, hogy hazáért a Hízottszemű, magára kapta a bokáig érő fürdőköpenyét és rohant át a fiú szobájába. Megyek a tranziszoréért! — kiabálta. Nem tudom, volt-e köztük valami, erről sose mesélt. — Szólunk egy-két jó szót az érdekedben. Ugye, Cuki?

Így hívott ott engem mindenki, nem tudom, mire föl. Szobatársnóm, a Tanárnő keresztelt el, aztán már mindenki így hívott. Kivétel csak a Finom Ember volt. Ő Cukilinak hívott. Brrr.

Elkurvul ott az ember. Azt mondtam a twistelő Ápolónőnek:

Szólhatunk, de nem érdemes, úgyse boldogulnál velem. Azt mondják, Ördög pokolian ért a dolgához. Nyilván támolyog, azért jön olyan soká.

— Hízottszemű az Ördögnél volt? — ájultozott az Ápolónő.

— Jóllehet még mindig nála van! — kacagott idegesen a Tanárnő.

— Meghalok! — mondta az Ápolónő. — Hiszen Ördög a pópánk felesége.

— Na és? — mondta a Tanárnő.

— Igaz. Na, kerüjék csak haza! De el se hiszik majd abban a szarfészekben.

— Ne legyél rosszmájú — mondta a Tanárnő. Nem tudta folytatni, mert mintha az égből pottyant volna, ott termett Hízottszemű, lihegett, és ragyogott az arca, átkapta a nyakunkat, egymáshoz koccintotta a fejünket, és engem hirtelen arconcsókolt.

Inkább talán csak a nyelve hegyét érintette az arcomhoz.

A többiek nem vették észre.

Éreztem, hogy pindurit nedves marad az arcom, de nem volt kellemtelen, büszkén túrtem ott azt a foltot. Nem tudom, miért. Hízottszemű nekem még csak rokonszenves se volt. De mindenki annyira bukott utána.

Ápolónő nyomta meg a csengőgombot.

Hízottszemű köztünk állt, engem meg a Tanárnőt karolta. Előtte, szemben velem, az Ápolónő ugrált. Mutatóujjával bizalmasan és szemrehányóan megnyomta Hízottszemű orrát. Hízottszemű a felső karjával magához szorította a karomat.

Jó volt. Rötyögtünk. Illetve azt hiszem, hogy csak én rötyögtem.

Hízottszemű megint hosszan megszorította a felső karomat, éreztem a csontom, hülye helyzet volt, mint amikor hirtelen másról szeretne beszélni az ember, de én csak rötyögtem, Ápolónő újra twistelni kezdett, s közben úgy nézett a fiú arcába, mint egy vedlettszörű bagzómacska.

Arra gondoltam, ugyanígy szorítja-e Hízottszemű a Tanárnő karját is? Nem tudom, miért volt nekem ez fontos. Megfeszítettem a ka-

romat. Nyilván félreértette a fiú, átkapta a derekamat, s abban a pillanatban vékony ujjait, ruhámon keresztül, nadrágom korcába csúsztatta.

Ho-hó! — mondtam magamban, s kiperdültem a karjából. Mintha egy kicsit meg lettem volna szédülve. Rögton én is ugrálni kezdtem az öregasszony mellett.

Akkor láttam, hogy a fiú karolja a Tanárnőt, nem fordítva. Ez jól esett.

A szép fenekű bele van bújva a fiúba, feni hozzá magát, de Hízottszemű engem fal a szemével, már ő is twistel, hozzám igazítja a ritmust.

De a varázslat abban a pillanatban megszűnt, ahogy az ajtóban megsikordult a kulcs. Az álmából felvert portásnő duzzogva engedett be bennünket. Hízottszemű hamar nyomott valamit a markába.

Ápolónő a földszinten lakott. Megállt a hallban, mi kocogtunk fel a lépcsőn. Nézett utánunk megmeredve.

— És az ígéret?

Akkorát üvöltött, hogy megreccsentek a folyosók.

Megálltunk a lépcsőkanyarban, és bámultuk.

— Mi van az ígérettel?

Üvöltésére kirohant a portásnő, szőnyegporoló volt a kezében, majd átbuktunk a korláton.

Nahát! Ez komolyan gondolta. Még elképzelte, hogy rászédjük Hízottszeműt.

A portásnő úgy tuszkolta be a szőnyegporolóval a szobájába, mert fölverte volna már az egész szállodát. Nem volt éssen az öregasszony. Még az ajtóból utánunk kiáltott:

— Telhetetlen disznók!

Még elképzelte, hogy mi erőszakoljuk meg Hízottszeműt. Nevettünk, persze. De én láttam: olyan ez az egész üdülő, mint amikor már két konyak van az emberben.

Hízottszemű az emeleti folyosón azt mondta:

— Szerbusztok. Jó éjszakát. Szerbusz Cuki!

Tanárnő vissza se köszönt. Hozzám se szólt azon az éjjel. Sőt, amikor vetkőzött, de jót rötyögtem magamban, elbújt előlem a nyitott szekrényajtó mögé.

Még elképzelte, hogy elhódítottam tőle Hízottszeműt. Sokat dumáltunk mi a Tanárnővel erről-arról. Egy faluban tanít, s hetenként, kéthetenként a városba jár csipegetni a szerelmet. Azt mondta, elege van már az egészségből, de ha nem akar bepenészedni abban a faluban, csinálnia kell valamit. Egy helybeli asztalos gyöttri, özvegy ember, két gyereke van, már annyira belefáradt, hogy talán hozzá is megy. „Vali, én magának mindent beteremtek” — már három éve így hódítja az asztalos.

Másnap, mikor látta, hogy Hízottszemű rám se füttyül, újra megereedt a nyelve. Nagyon kedves lett hozzám, a fenekét többet nézegette a tükörben, mint az arcát, s mikor meghallotta, hogy Hízottszemű feljött a szobába, rohant át hozzá.

Öt perc se múlt el, már jön vissza. Séfindál körülöttem, nyakán összehúzza a fürdőköpenyt, mintha fázna, vagy fuldokolna. Hirtelen

rámrogyik, kiveri a kezemből a könyvet, két tenyerébe veszi az arcomat, jaj nem szeretem az illet, szeme telefut könnyel, nyálaz ott, összeviszsa nyálaz, alig tudtam magamról lerázni.

— Mi van veled?

— Ne haragudj rám — mondja és elfordul.

— Miért haragudnék?

— Ne haragudj rám. Már azt gondoltam, te is olyan rongy vagy, mint én.

Bög.

— Miért lennél te rongy?

Bög. Nem válaszol. Kinyitotta a szekrényajtót, s mögötte gyorsan felöltözött.

— Hova mész?

— A levegőre — mondta. — Vacsoránál majd találkozunk.

A vacsoránál már megint a régi volt. Itt minden úgy múlik el, hogy nincs folytatása.

.*.

No de a Finom Ember!

Neki már nem volt elég a Cuki — Cukilnak szólított. Mindig a hideg rázott, amikor jött.

Letérdelt elébem, s összetett kézzel könyörgött: finom desszertet szerettem, menjek át hozzá, ezt nekem meg kell kóstolnom.

Jó negyvenes férfi volt, családos ember. Két kislányának a fényképe ott állt az éjjeliszekrényen. Mindig ott állt. Jól öltözött, de a legforróbb napokon se hiányzott az inge alól a csomóra kötött selyemsál. Csuklóján aranyláncot hordott, titokzatos dátummal: július 17. Akkor olvastam le ezt róla, amikor térden állva imádkozott előttem.

Volt egy gyönyörű kis olasz magnója, azt az egyet valóban irigyeltem tőle. Egy tekerecs szalagon a szerelemmel kapcsolatos aforizmákat gyűjtötte össze. Néha kinyitotta az ajtaját, és föltette az aforizmákat. „Az ember olyan, amilyen a szerelme, és szerelme sorsát követi.” „Akit nem kaphatunk meg, azt örökké szeretjük.” „Mindennap szeretkezni, az nem szerelem.” stb. Már kívülről tudtam az egész tekercsot.

Rajta mulatott az egész szálloda.

Francia konyakot szerzett, kileste, mikor vagyok egyedül a szobában, s már kopogott is.

— Cukili, ezt magának meg kell kóstolnia!

Máskor leheletfinoman a vállamra eresztette a kezét és azt mondta:

— Bármire szüksége van, csak forduljon hozzám!

És nézett a szemembe, majd elolvadt. Nekem meg mintha a talpamat vakargatták volna.

Egyszer szobatársnőm, a Tanárnő hirtelen megbetegedett. Előfordult ez vele többször is. Lementem a portásnőhöz, hátha van lázmérője. Nem volt a portán senki. Jövök vissza. A Finom Ember ajtaja nyitva, kint áll az ajtóban, int és sepegetve, titokzatosan mondja:

— Jöjjön csak be egy pillanatra!

Egyenesen és elszántan megyek be hozzá. Egészen zavarba jött.

— Ne haragudjon — sepegi még mindig, — becsukom az ajtót, mert az ablak is nyitva van.

Csukd be — gondoltam magamban.

— Megbetegedett a Tanárnő. Van lázmérője?

— Megmondtam magának, hogy nekem mindenem van. Azonnal adom. De előbb foglaljon helyet.

Leültem egy fotelbe. Odakuporodott mellém a szőnyegre, mint egy agár. Persze, most kezdődik a könnyörgés. Megszoktam, már rötyögés nélkül kibírom.

De most nem kulcsolja imára a kezét, hanem két tenyerébe veszi a kezemet és oh, csókot lehel rá. Valóban csak rá lehelte a csókot.

Hagytam.

Ez valószínűleg meglepte, egészen zavarba jött.

Pislogva nézett föl rám.

Mos se húztam el a kezemet, mire visszahajolt rá, és lassan, gyöngéden simogatni kezdte az arcával. Csak akkor rántottam el, amikor hirtelen belecsípett a fogával.

— Harapi nem szabad!

— Bocsánatot kérek — mondta és talpra ugrott. Olyan eleven volt és szolgálatkész, úgy sündörgött körülöttem.

De én kértem a lázmérőt.

— Azonnal, de előbb engedelmével valamire megkérem.

— Tessék — álltam fel és vártam. Nem gondoltam semmire. Egyáltalán semmire se gondoltam. Előfordul az emberrel, hogy nem érez semmit és nem gondol semmire.

— Elsőrendű színes filmet szereztem — hallottam egészen távolról a Finom Ember búgását. — Engedje meg, hogy itt a szobában felvételt készítek magáról.

— Akkor már miért nem inkább kint? Itt könnyen elronthatja.

— Kitűnő gépem van, és jól kezelem — búgta.

— Rendben van, de majd ha visszahozom a lázmérőt.

— Megígéri?

Nem állhattam már, rötyögnöm kellett.

— Minek magának az a kép?

Fátyolos szemekkel nézett rám. Ezt aztán tényleg nem állhattam. Muszáj volt megdörgölnöm az orromat.

— Ígérje meg, hogy visszajön.

— Megígérem.

Mielőtt elmentem volna, belém erőszakolt egy pohár bort. A saját poharát úgy ürítette ki, hogy közben egy pillanatra se vette le rólam a tekintetét. A borom majdnem cigányútra futott.

A Tanárnőnek már fene baja se volt. Már fel volt öltözve, éppen indult valahova. Így szokott ő. Vihettem vissza a lázmérőt.

Hát vissza is mentem. Komolyan, olyasmi hajtott, mint a gyereket a tilosba. Mint egy gyereket, érted?

Már meg volt terítve a kis asztalkán. Finom kolbászkarikák, sajt, ajókgagyúró, fogpiszkálókka megszurkálva. Két pohár. Hogy a csudában tudta ezt ilyen ördögi gyorsasággal elkészíteni? Két perc se telt el, míg megfordultam.

Ragyogott a pasi, odaugrott hozzám, leheletfinoman megölelt.

— Nagyon örülök, hogy visszajött.

— Megigértem.

Mint egy lábadozó beteget, úgy ajnározgatott. Odavezetett a székhez, és beleültetett.

— Hogy akarja: előtte vagy utána falatozunk?

— Mi előtt vagy mi után?

Nevetett.

— Persze, természetesen... Fölvétel előtt vagy fölvétel után?

Nézett rám, finom, elbűvölő mosolyával. Ha ilyenkor a férfiak hirtelen megpillantanák magukat a tükörben!...

— Nagyon örülök, hogy visszajött — mondta, s abban a pillanatban leült mellém a szőnyegre, és az ölembe hajtotta a fejét. Meg se mocantam. Lassan forgatta a fejét az ölemben, a tarkójával simogatott, lehunyt szemmel.

Akkor vettem észre, hogy az éjjeliszekrényéről hiányzik a két fénykép.

— Hol vannak a képek?

— Milyen képek? — kapta fel a fejét.

— A kislányok.

— Kivasaltam őket.

— Kivasalta őket?

— Igen. Rájuk süttött a nap, már egészen meggörbültek.

— Most már nem süt oda a nap, visszateheti őket.

— Ne vergődjünk most azzal. Jó?

— Miért? Azok úgyse látnak semmit.

Nahát, mintha leforrázták volna! Felugrott, kirántotta az éjjeliszekrény fiókját, s a fényképeket visszatette a helyükre. Éreztem, hogy nem fordul meg. Fölláttam, és kimentem a szobából.

Mindig éreztem, de most tudtam: olyan félszeg ember ez, mint egy gyerek.

Azután mindig lecsapott fejjel ment el mellettem.

Mondom, itt semmi sem folytatódik. Egyedül talán csak az Ápolónő és a kopasz ember szerelme folytatódik majd. Míg a félmillió tart. De az se biztos.

* * *

Megfájdult a könyöke, leereszkedett a párnára. Amíg mesélt, állandóan a férfi arcát figyelte, most oldalról nézi, összegömbölyödött a lepedő alatt, mintha fázna, vagy mintha gyönyörködne. Így nézi a férfi szokatlanul merev arcát, kicsit fázva, kicsit gyönyörködve.

— Mért hallgatsz?

— Téged hallgatlak — mondta a férfi. A hangja rekedt volt, s olyan, mintha nehezett emelt volna.

— Már rég abbahagytam.

A férfi megmozdult.

— Elfelejtetted már?

— Mit?

— Hogy hallgatom én a muzsikát.

— Nem felejtettem el. Te a muzsikát mindig újra hallgatod, amikor már minden hangszer elnémult. Igen?

— Úgy van — mondta a férfi. Aztán nagy sokára azt mondta — Nagyon féltettelek.

Az asszony szorosan a férfi mellé bújt. A férfi teste még mindig feszés volt, mint a húr. Az asszony rátapasztotta a fülét, mintha hallgatózna.

— A tiéd is épp akkor dobban — mondta később az asszony.